

PARAULA I VIDA

«Què en treu l'home de guanyar tot el món...»

Durant aquest mes de novembre totes les Diòcesis de Catalunya estem fent un intens i renovat esforç per pregar en comunió per les vocacions. Com en «una cadena de pregària», totes les parròquies, comunitats, monestirs i cadascú individualment, ens unim en un sol i mateix clam per acollir i dur a terme el que Jesús ens mana a l'Evangeli, «pregueu a l'Amo dels sembrats que hi enviï més segadors» (Mt 9, 38). Els necessitem tant! Ens sentim tan febles amb la penúria de vocacions al ministeri pastoral i a la vida consagrada... com també a la vida apostòlica i a la vida matrimonial fidel per sempre!

Cadena de pregària per les vocacions

Novembre de 2011
Diòcesis amb seu a Catalunya

La **Jornada Mundial de la Joventut** d'aquest estiu a Madrid ens ha revifat l'esperança en una nova primavera vocacional, ja que ens ha fet conèixer moltíssims joves fermes, vinguts d'arreu del món i de les nostres terres, que essent normals com els seus companys de generació, tenen ganes de viure la seva fe en Jesucrist també amb normalitat, estimant l'Església, testimoniant clarament que són cristians i apostant per una vida evangèlica, sense mediocritat, ni deixant-se arrossegar per l'estil superficial i sense compromís que el món els proposa. Són

joves diferents, que esperen molt de les comunitats cristianes, i els hem de saber acollir i ajudar en el seu camí de discerniment. A la JMJ hem vist que alguna cosa està canviant en la joventut, i que l'Esperit Sant no està pas quiet, sinó que segueix suscitant vocacions en l'Església, nois i noies joves, enamorats del Senyor, que es plantegen la gran pregunta vocacional: «*Què en treu l'home de guanyar tot el món si perd la seva vida?*» (Mc 8,36). Conta Sant Francesc Xavier que aquesta paraula de l'Evangeli és la que Sant Ignasi, company seu de col·legi universitari a París, li va clavar a l'ànima, i que ja no el va deixar tranquil en la seva vida normal d'estudiant, fins a donar-se del tot a Jesucrist. Cal que avui, nous profetes i nous mestres, noves famílies que s'estimen, la repetixin als joves, i arribin al seu cor, allà on un jove vol ser radical, bo de veritat, honrat i sincer cercador de la Veritat... Allà on es prenen les decisions arriscades i valentes: «*Què en treu l'home de guanyar tot el món si perd la seva vida?*». Escoltem la veu de Déu! Deixem que aquesta paraula de vida penetri també en tots nosaltres! Perquè és ben cert que les vocacions naixeran en unes famílies i en unes comunitats on es visquin les virtuts de l'Evangeli i on es conreï la veritat i l'amor de forma generosa i alegre. Comunitats on es valori la donació i l'amor al pròxim, i on sempre s'estigui obert a la voluntat de Déu i al servei dels necessitats.

El sant Pare Benet XVI sempre invita a proposar les vocacions sacerdotals i religioses en l'Església local, fent adonar també de la importància de promoure i sostenir els qui mostrin clars indicis de la crida a la vida sacerdotal i a la consagració religiosa, per tal que sentin l'escalf de tota la comunitat en dir el seu sí a Déu i a l'Església. Perquè és cert que tot prevere, tot consagrat, fidels a la seva vocació, transmeten l'alegria de servir el Crist, i conviden tots els cristians a respondre a la crida universal a la santedat. Per fer més vigorós i incisiu l'anunci vocacional, és indispensable l'exemple de tots els que ja hem dit el nostre «sí» a Déu i al projecte de vida que Ell té sobre cada un. El testimoni personal, fet d'eleccions existencials i concretes, animarà els joves a prendre decisions compromeses que determinin el seu futur. Preguem especialment en aquest mes perquè els joves hi responguin amb generositat i promptitud!

† **Joan-Enric Vives**
Arquebisbe d'Urgell

La preocupació del Sant Pare per Àfrica

▶ Aquests dies Benet XVI és a l'Àfrica. Des del passat divendres i fins avui realitza una visita a Benin (ex Dahomey), país que commemora els 150 anys de la seva evangelització. Però la visita és una clara expressió de la preocupació del Sant Pare per la vida cristiana i pels problemes d'Àfrica. De fet, aprofitant la seva estada a Benin, el Sant Pare lliurarà als bisbes i a totes les Esglésies locals del continent el document final que proposa a l'Àfrica les orientacions i les conclusions del Sinode especial celebrat a Roma per les diòcesis africanes. Molts són els problemes que viu el continent, però la vitalitat cristiana és un clar signe d'esperança per al futur. En la foto, un moment d'un viatge anterior del Papa a Angola.

GLOSSA

Referents, testimonis... educadors!

En una conversa amb un professor d'educació secundària, comentàvem la pluralitat de referents que incideixen en els infants i joves que cada dia omplen les aules dels centres educatius. Els joves, conscientment o inconscient, busquen referents. En el seu entorn persones properes, o que casualment s'hi introdueixen en el cercle més habitual, esdevenen referents. També els mitjans de comunicació o la xarxa ofereixen possibilitats. I llavors ens fem la pregunta: els professors podem esdevenir referents?

Una pregunta a la qual segueixen d'altres: els podem ajudar a tenir un cap ben estructurat? Els podem ajudar a educar la intel·ligència amb sentiment? Els podem ajudar a veure com és d'empobridora la postura d'abandonar-se i seguir el que sembla que fa tothom? Els podem ensenyar que sense els valors instrumentals (com la feina ben feta, la constància i la disciplina) tots els altres valors més *elevats* (autenticitat, solidaritat, honradesa, lleialtat, generositat) no van enlloc ni tenen futur? La resposta és sí. Sí des de l'actuació personal del professor, del mestre, de tots els educadors —s'hi poden

afegir aquí els catequistes, els monitors, els caps... i també els pares— quan aspiren a ser un model positiu, engrescador, digne de ser emulat. És a través dels rostres d'aquests educadors amb autoritat moral que s'encarnen els valors al servei del bé i llavors esdevenen virtuts. És aleshores que es pot treballar a l'aula amb rigor i exigència per a després poder avaluar amb rigor i exigència.

En acabar la conversa, el professor em digué: «Som en un context en què l'escola es juga el seu prestigi. I els professors, el prestigi professional i personal, perquè el problema no és perdre el prestigi davant els altres; el problema seria perdre'l davant de mi mateix.» També Simó, quan Jesús li diu que calli les xarxes, li respon: «Mestre, ens hem escarrassat tota la nit i no hem agafat res; però, ja que tu ho dius, clararé les xarxes» (Lc 5,5). Dubtes i cansament, però confiança en Nostre Senyor. Confiança recompensada perquè «van arregar tant i tant de peix que les xarxes se'ls esquinçaven» (Lc 5,6). I una proposta plena d'il·lusió: «D'ara endavant seràs pescador d'homes» (Lc 5,10).

Enric Puig Jofra, SJ

ANY MARAGALL

Així me trobo a cinquanta anys, jo que no sóc fort, amb una sensació d'agilitat juvenil; jo, temperament egoïsta de somniador i solitari, fet cap d'un gran casal i amb reputació de patriarca; jo, de petit esperit i petit treball, considerat com un dels grans enteniments de mon lloc i temps; jo, que amb prou feines me sabria guanyar la vida per mi sol, respectat per home de posició social independent [...]. Semblo ésser molt més de lo que sóc, i tot lo que sóc m'ha estat donat de gràcia i benedició, a més d'aquest do, d'aquella aparença. Senyor, Senyor, teniu-me en la vostra mà, i que pugui almenys mon agraïment servir-me digne dels vostres beneficis.

(Notes autobiogràfiques, 10-10-1910)

JESUCRIST, REI DE TOT EL MÓN

▶ Lectura de la profecia d'Ezequiel (Ez 34,11-12.15-17)

Això diu el Senyor Déu: «Jo mateix buscaré les meves ovelles i en faré el recompte. Les comptaré com el pastor recompta el seu ramat el dia que es troba amb les ovelles dispersades, i les recolliré de tots els llocs on s'havien dispersat el dia de núvols i boira. Jo mateix faré pasturar les meves ovelles, i jo mateix les duré a reposar, diu l'oracle del Senyor Déu. Buscaré l'ovella perduda, faré tornar la que s'havia allunyat, embenaré la que s'havia fet mal, faré posar bona la malalta, mantindrè les grasses i robustes, les pasturaré totes amb justícia». I a vosaltres, el ramat, el Senyor Déu diu això: «Judicaré entre l'un i l'altre, moltons i cabrits.»

▶ Salm responsorial (22)

R. *El Senyor és el meu pastor, / no em manca res.*

El Senyor és el meu pastor, no em manca res, / em fa descansar en prats deliciosos. R.

Em mena al repòs vora l'aigua, / i allí em retorna. / Em guia pels camins segurs / per l'amor del seu nom. R.

Davant meu pareu taula vós mateix, / i els enemics ho veuen; / m'heu ungít el cap amb perfums, / ompliu a vessar la meva copa. R.

Oh, sí! La vostra bondat i el vostre amor / m'acompanyen tota la vida, / i viuré anys i més anys / a la casa del Senyor. R.

▶ Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Corint (1Co 15,20-26.28)

Germans, Crist ha ressuscitat d'entre els morts, el primer d'entre tots els qui han mort. Ja que la mort vingué per un home, també per un home vindrà la resurrecció dels morts: tots són d'Adam, i per això tots moren, però tots viuran gràcies al Crist. Cadascun al moment que li correspon: Crist el primer, després, a l'hora que ell vindrà, els qui són de Crist; a la fi, quan ell destituirà tota mena de sobirania, d'autoritat o de poder, com a coronament de tot, posarà el regne en mans de Déu, el Pare. Perquè ell ha de regnar fins que Déu haurà sotmès tots els enemics sota els seus peus. El darrer enemic destituït serà la Mort. I quan tot li haurà estat sotmès, el Fill mateix se sotmetrà a Déu que li ho haurà sotmès tot. Així Déu serà tot en tots.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Mateu (Mt 25,31-46)

En aquell temps, Jesús digué als seus deixebles: «Quan el Fill de l'home vindrà amb el seu poder, acompanyat de tots els àngels, s'asseurà al seu tron gloriós i es reuniran davant d'ell tots els pobles. Llavors els separarà entre ells com un pastor separa les ovelles i les cabres, i posarà les ovelles a la dreta, i les cabres a l'esquerra.

Després el Rei dirà als de la seva dreta: Veniu, beneïts del meu Pare: preneu possessió del Regne que ell us tenia preparat des de la creació del món. Vosaltres, quan jo tenia fam, em donàreu menjar, quan tenia set, em donàreu beure, quan era foraster, em vau acollir, quan em veieureu despulat, em vau vestir, quan estava malalt, em vau visitar, quan era a la presó, vinguéreu a veure'm.

Els justos li respondran: Senyor, quan us vam veure afamat i us vam donar menjar, o que passàveu set, i us vam donar beure? Quan us vam veure foraster i us vam acollir, o despulat, i us vam vestir? Quan us vam veure malalt o a la presó, i vinguérem a veure-us?

El rei respondrà: Us ho dic amb tota veritat: Tot allò que fèieu a cadascun d'aquests germans meus, per petit que fos, m'ho fèieu a mi.

Després dirà als de la seva esquerra: Lluny de mi, maleïts: aneu-vos-en al foc etern preparat per al diable i els seus àngels. Vosaltres, quan jo tenia fam, no em donàreu menjar, quan tenia set, no em donàreu beure, quan era foraster, no em vau acollir, quan em veieureu despulat, no em vau vestir, quan estava malalt o a la presó, no em vau visitar.

Els li respondran: Senyor, quan us vam veure afamat o que passàveu set, foraster, despulat, malalt o a la presó, i no vam fer res per vós?

Ell els contestarà: Us ho dic amb tota veritat: Tot allò que deixàveu de fer a cadascun d'aquests, per petit que fos, m'ho negàveu a mi.

I aniran als suplicis eterns, mentre que els justos entraran a la vida eterna.»

▶ Lectura de la profecia de Ezequiel (Ez 34,11-12.15-17)

Así dice el Señor Dios: «Yo mismo en persona buscaré a mis ovejas, siguiendo su rastro. Como sigue el pastor el rastro de su rebaño, cuando las ovejas se le dispersan, así seguiré yo el rastro de mis ovejas y las libraré, sacándolas de todos los lugares por donde se desperdigaron un día de oscuridad y nubarrones. Yo mismo apacentaré mis ovejas, yo mismo las haré sestar —oráculo del Señor Dios—. Buscaré las ovejas perdidas, recogeré a las descarriadas; vendaré a las heridas; curaré a las enfermas: a las gordas y fuertes las guardaré y las apacentaré como es debido. Y a vosotras, mis ovejas, así dice el Señor: Voy a juzgar entre oveja y oveja, entre carnero y macho cabrío.»

▶ Salmo responsorial (22)

R. *El Señor es mi pastor, nada me falta.*

El Señor es mi pastor, nada me falta: / en verdes praderas me hace recostar. R.

Me conduce hacia fuentes tranquilas / y repara mis fuerzas; / me guía por el sendero justo, / por el honor de su nombre. R.

Preparas una mesa ante mí, / enfrente de mis enemigos; / me unges la cabeza con perfume, / y mi copa rebosa. R.

Tu bondad y tu misericordia me acompañan / todos los días de mi vida, / y habitaré en la casa del Señor / por años sin término. R.

▶ Lectura de la primera carta del apóstol san Pablo a los Corintios (1Co 15,20-26.28)

Hermanos: Cristo resucitó de entre los muertos: el primero de todos. Si por un hombre vino la muerte, por un hombre ha venido la resurrección. Si por Adán murieron todos, por Cristo todos volverán a la vida. Pero cada uno en su puesto: primero Cristo, como primicia; después, cuando él vuelva, todos los que son de Cristo; después los últimos, cuando Cristo devuelva a Dios Padre su reino, una vez aniquilado todo principado, poder y fuerza. Cristo tiene que reinar hasta que Dios haga de sus enemigos estrado de sus pies. El último enemigo aniquilado será la muerte. Y, cuando todo esté sometido, entonces también el Hijo se someterá a Dios, al que se lo había sometido todo. Y así Dios lo será todo para todos.

▶ Lectura del santo evangelio según san Mateo (Mt 25,31-46)

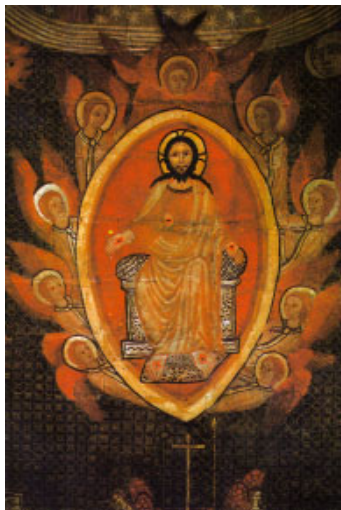
En aquel tiempo, dijo Jesús a sus discípulos: «Cuando venga en su gloria el Hijo del hombre, y todos los ángeles con él, se sentará en el trono de su gloria, y serán reunidas ante él todas las naciones. Él separará a unos de otros, como un pastor separa las ovejas de las cabras. Y pondrá las ovejas a su derecha y las cabras a su izquierda.

Entonces dirá el rey a los de su derecha: «Venid vosotros, benditos de mi Padre; heredad el reino preparado para vosotros desde la creación del mundo. Porque tuve hambre y me disteis de comer, tuve sed y me disteis de beber, fui forastero y me hospedasteis, estuve desnudo y me vestisteis, enfermo y me visitasteis, en la cárcel y vinisteis a verme.» Entonces los justos le contestarán: «Señor, ¿cuándo te vimos con hambre y te alimentamos, o con sed y te dimos de beber?; ¿cuándo te vimos forastero y te hospedamos, o desnudo y te vestimos?; ¿cuándo te vimos enfermo o en la cárcel y fuimos a verte?» Y el rey les dirá: «Os aseguro que cada vez que lo hicisteis con uno de estos, mis humildes hermanos, conmigo lo hicisteis.»

Y entonces dirá a los de su izquierda: «Apartaos de mí, malditos, id al fuego eterno preparado para el diablo y sus ángeles. Porque tuve hambre y no me disteis de comer, tuve sed y no me disteis de beber, fui forastero y no me hospedasteis, estuve desnudo y no me vestisteis, enfermo y en la cárcel y no me visitasteis.»

Entonces también estos contestarán: «Señor, ¿cuándo te vimos con hambre o con sed, o forastero o desnudo, o enfermo o en la cárcel, y no te asistimos?»

Y él replicará: «Os aseguro que cada vez que no lo hicisteis con uno de estos, los humildes, tampoco lo hicisteis conmigo.» Y estos irán al castigo eterno, y los justos a la vida eterna.»

El Crist del Judici final. Capella de Sant Martí, Catedral Vella (Salamanca)

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA

□ **Dilluns** (litúrgia hores: 2a setm.): Dn 1,1-6.8-20 / Dn 3,52-56 / Lc 21,1-4 ■ **dimarts**: Dn 2,31-45 / Dn 3,57-61 / Lc 21,5-11 ■ **dimecres**: Dn 5,1-6.13-14.16-17.23-28 / Dn 3,62-67 / Lc 21,12-19 ■ **dijous**: Dn 6,11-27 / Dn 3,68-74 / Lc 21,20-28 ■ **divendres**: Dn 7,2-14 / Dn 3,75-81 / Lc 21,29-33 ■ **dissabte**: Dn 7,15-27 / Dn 3,82-87 / Lc 21,34-36.

Comença el temps d'Advent. Nou any litúrgic: cicle B

■ **Diumenge** vinent, I d'Advent (lit. hores: 1a setm.): Is 63,16b-17.19b; 64,2b.7 / Sl 79 / 1Co 1,3-9 / Mc 13,33-37.

Quan s'arriba al terme de qualsevol projecte és bo fer-ne un balanç per saber si s'han obtingut o no els resultats esperats. En molts àmbits de la vida humana cal que hi hagi un moment de revisió, per constatar en quina mesura s'han assolit els objectius inicials. Habitualment, els estudiants reben a final de curs una nota que qualifica el treball que han fet i els progressos aconseguits per cada un d'ells. Sovint aquesta nota depèn en tot o en part d'un examen, si bé actualment se sol afavorir l'avaluació continuada.

La vida sencera de cada persona també mereix i necessita una avaluació. Per al creient, és clar que la valoració tindrà

COMENTARI L'examen final

com a centre la relació amb Déu, l'atenció a ell i la resposta que li hagi donat al llarg del temps. En aquest sentit, Jesús parla d'un judici definitiu en el qual cadascú es trobarà davant de Déu, jutge just i Pare misericordiós.

Allò que resulta sorprenent i interessant en l'ensenyament de Jesús sobre el judici és que posa tot l'accent en el comportament que cadascú haurà tingut envers els més necessitats. El criteri d'avaluació que anuncia són les accions concretes en favor dels pobres, dels forasters, dels presos, dels malalts... Més encara, Jesús diu que tot allò que es faci per aquestes persones se li fa a ell mateix. Jesús s'identifica personalment amb els petits i

els febles, i equipara la relació amb ell amb la sol·licitud envers els més desafavorits.

Les paraules de Jesús són un bon recordatori de com l'atenció a Déu i l'atenció als altres han d'anar íntimament unides en la vida del cristià. El Déu que no veiem l'hem d'estimar en el germà necessitat que veiem. I sobretot mostren amb claredat que el centre de la vida cristiana és estimar i, per tant, que aquest serà també el tema central, per no dir l'únic, de l'examen final. Com diu encertadament sant Joan de la Creu: «Al capvespre t'examinaran d'amor.»

BENET XVI COMENTA EL PARENOSTRE

5. Vingui el teu regne

En aquesta petició reconeixem, abans que tota altra cosa, la primàcia de Déu: on no hi ha Déu no pot haver-hi bé. On Déu no és visible, decau l'home i decau el món. En aquest sentit, diu el Senyor: «Cerqueu primer el regne de Déu i la seva justícia, i totes les altres coses us les donarà Déu de més a més» (Mt 6,33).

Amb la petició que «vingui el teu regne» (no el nostre!), el Senyor ens vol menar a la pregària justa i a una conducta ordenada. El primer i més essencial de tot és tenir un cor entenimentat capaç d'escoltar: només així domina Déu i no nosaltres. El regne de Déu ve a través d'un cor que escolta. Aquest és el seu camí. I això és quelcom que cal demanar sempre.

Vista des del trobament amb el Crist, aquesta petició s'aprofundeix encara més i esdevé més concreta. Ja hem vist que Jesús és el regne de Déu en persona; allà on ell és, hi ha el regne de Déu. Així la petició d'un cor entenimentat que

escolta, esdevé petició d'entrar en comunió amb Jesucrist, petició de ser sempre més «un de sol» amb ell (Ga 3,28).

És demanar que el seguim verament i així romanguem incorporats a la seva comunitat. Reinhold Schneider ho va expressar amb insistència, això: «La vida d'aquest regne és la vida del Crist que continua en els seus; en el cor que ja no s'alimenta de la força de la vida del Crist, el regne fineix; en el cor que ell toca i transforma, les arrels de l'arbre inextirpable comencen a penetrar dins el cor. El regne és únic; consisteix únicament en el Senyor que és la seva vida, la seva força, el seu centre...»

Pregar pel regne de Déu és com dir a Jesús: Deixa'ns que siguem teus, Senyor, penetra en nosaltres, viu en nosaltres, reuneix la humanitat dispersa en el teu cos, a fi que en tu tot se sotmeti a Déu i tu, llavors, puguis lliurar el tot al Pare. «Així Déu serà tot en tots» (1Co 15,26-28).

Joseph Ratzinger-Benet XVI
(Jesús de Natzaret, 1a part, Ed. Claret)

EL CRISTIANISME ARA I AQUÍ

Per què sóc cristià?

Observo el pas d'un cristianisme transmès de generació en generació, per una mena de pertinença massiva, a una fe de lliure elecció, viscuda com un pas deliberat d'adhesió, solitari i incomprès. Aquest pas no estarà lliure de sofriments i de turbulències espirituals. Passar del centre a la perifèria no és fàcil per a qui ha estat en el centre, però el cristianisme de la perifèria és més fidel al missatge alliberador de Jesús.

I ara, breument, intento respondre a la pregunta del títol d'aquesta reflexió. Sóc cristià perquè podria no haver-ne estat. No és un imperatiu legal, ni una exigència social. La llibertat, tal com jo l'entenc, és la condició bàsica i ineludible de la fe. Sóc lliure per dir sí o per dir no a la crida interior, per adherir-me al Crist, per viure segons la seva Força. Sóc cristià perquè m'hi sento cridat des de dins. La meua confessió de Déu és una elecció, un acte de llibertat. I per a mi és un acte de llibertat que m'allibera.

Però alguns coneguts i lectors no em pregunten exactament si sóc cristià. Em demanen com puc ser encara cristià. Aquest *encara* mereix alguns comentaris. Evoca la idea que ser-ne és una cosa d'un altre temps, una opció anacrònica (m'hi referiré en el proper article). També evoca la idea que és quelcom que es correspon, més aviat, amb la infantesa, amb l'etapa lligada als pares, amb l'etapa immadura d'una persona, però que, en la fase de la maduresa intel·lectual, emocional i social, és una cosa que cal superar.

En la pregunta subsisteix també un sentit vergonyant d'Església. Sembla que l'interlocutor digui: *Encara* formes part d'aquest col·lectiu? *Encara* et sents membre participat d'aquest cos? *Encara* no t'has decebut de la comunitat cristiana?

Per què sóc cristià?, em pregunto de nou. Perquè he nascut en una llar cristiana. He assumit la fe que he rebut. He descobert que la fe mereix ser creguda. El cristianisme se'm presenta com la religió que aconsegueix ser, a la vegada, una afirmació radical de Déu i una afirmació radical de la persona.

Francesc Torralba
(Jesucrist 2.0, Ed. Proa (Grup 62))

SANTORAL

20. ✠ Diumenge. Jesucrist, Rei de tot el món; sants Octavi i Adventor, soldats mrs.; sant Benigne, bisbe i mr. (s. II); santa Silva, vg. i mr.

21. Dilluns. Presentació de santa Maria, verge, al temple; sant Gelasi I, papa (africà, 492-496); sants Honori, Eutiqui i Esteve, mrs.

22. Dimarts. Sta. Cecília (o Cília), vg. i mr. romana (s. III), patrona de la música (cantaires, músics i instrumentistes); sants Filemó i Àpia, esposos, deixebles de Pau.

23. Dimecres. Sant Climent I, papa (romà, 88-97) i mr.; sant Columbà (†615), abat a França i Itàlia, d'origen irlandès; santa Lucrècia, vg. i mr.; beat Miquel-Agustí Pro, prev. jesuïta i mr.

24. Dijous. Sant Andreu Dung-Lac, prevere, i companys mrs. a Tonquín (Vietnam, s. XVIII-XIX); sant Crisògon, mr. (s. III); santa Fermina, vg. i mr.; santes Flora i Maria, vgs. i mrs. a Còrdova.

25. Divendres. Santa Caterina, verge i màrtir d'Alexandria, titular del monestir del Sinaí (s. IX), patrona dels filòsofs; beata Júlia, religiosa camaldulena; sant Erasme, Erm o Elm, màrtir; sant Gonçal, bisbe.

26. Dissabte. Sant Silvestre (†1267), abat, fund. branca benedictina; sant Leonard de Porto Maurizio, prev. franciscà; sant Joan Berchmans (1599-1621), rel. jesuïta belga; sant Sirici, papa (384-399); sant Conrad, bisbe.

EDUCAR

El hijo con padres separados

Que yo sepa, *los padres no se divorcian de sus hijos.*

Así titulé un libro mío en el que el lector interesado podrá encontrar todos

los pormenores de una separación, tanto en lo que respecta a los protagonistas de la misma, los padres, como a los que sufren sus consecuencias, los hijos, y tanto si la ruptura ha sido amistosa como si ha sido traumática.

El psicólogo francés Gérard Pousin, de la Universidad de Grenoble, hace esta afirmación fundamental en esta cuestión: «El fracaso de la pareja conyugal no tiene por qué obstaculizar el triunfo de la pareja parental.» ¡Aquí es donde se ve la auténtica valía de los progenitores! Aunque estén pasando por circunstancias difíciles y dolorosas, no descuidan a los hijos. Aunque, por desgracia, la ruptura de los padres casi siempre comporta que se aflojen las pautas educativas en el hogar...

¿Qué se puede hacer? He aquí algunos consejos:

- Que el hijo se sepa amado por ambos padres. Hay que decirle que si él está en este mundo fue porque lo decidieron dos personas que en aquel momento se amaban.

- No hacerle escoger a uno solo de sus progenitores en detrimento del otro.

- Cuando un padre hable del otro delante del hijo, no tiene que recrearse amplificando sus rasgos negativos, sino que debe resaltar sus rasgos positivos.

- Que un padre no ejerza nunca una *educación opuesta* para fastidiar al otro, desautorizándolo cuando esté con el hijo; por el contrario, debe autorizar la educación que le da.

- Para terminar, una advertencia: si un padre lleno de odio y de rencores intenta educar a un hijo, no lo hará bien. Hay que saber perdonar.

Dr. Paulino Castells
(Tenemos que educar, Ed. Península. Hem d'educar, Ed. Columna)

ENTREVISTA

► JORDI GAYÀ

El diàleg interreligiós en Lluç

El nom de Ramon Lluç apareix sovint relacionat amb iniciatives de diàleg interreligiós. Alguna obra seva, com ara el *Libre del gentil i dels tres savis*, s'ha convertit en un exemple de diàleg pacífic i científic entre les religions. El Dr. Jordi Gayà, director de l'Institut Superior de Ciències Religioses de Mallorca, en la lliç inaugural de curs de l'ISCREB, titulada «Ramon Lluç, inspiració per al diàleg interreligiós», va afirmar que els suggeriments de Lluç sobre el diàleg entre les religions es poden obtenir «comprent millor la seva antropologia o la seva teologia de la història».

Com resumiria la teologia de la història que formula Lluç?

Hi ha dos aspectes bàsics. D'una banda, una concepció progressiva de la història que té com a fil conductor la motivació de l'acte de fe. En la primera etapa, la fe es fonamenta en la paraula o l'autoritat dels profetes. En la segona, la fe parteix del testimoni personal dels apòstols i dels miracles. I en la tercera, la que Lluç ja dona per actual, la fe exigeix la comprensió i la demostració. Un segon aspecte bàsic de la seva teologia de la història és l'afirmació que l'etapa final ha de ser el temps de la formació d'una comunitat universal basada en la pau i en la unió religiosa assolida amb el diàleg.

Per què es distanciava de les opinions teològiques del seu temps?

El distanciament no va ser el fruit d'una discussió acadèmica. El centre de tota la preocupació de Lluç va ser la missió i la disputa amb les altres religions. Per això fa una reducció teològica peculiar. En definitiva, tot havia de derivar de la definició de Déu per les seves propietats o dignitats, que —pensava Lluç— era un punt en el qual coincidien cristians, jueus i musulmans. A més, Lluç se situa en una teologia feta per als laics i per laics, amb temes i metodologies diferents de la teologia escolàstica universitària.

Per què va fracassar la seva originalitat?

Hi ha diverses raons. Per als teòlegs de l'època, per exemple, resultava difícil comprendre i acceptar la seva tesi sobre la possibilitat de demostrar les veritats de la fe, que per a ell era un pressupost bàsic per al diàleg. Tampoc el seu sistema, l'Art, amb les seves figures i un llenguatge peculiar, fàrcit de paraules inusuals o noves, va trobar bona acollida. I la seva proposta d'una missió centrada en el debat, respectuosa i allunyada de la força, de la croada, no s'avenia amb la concepció general de la societat, encara que no mancaven fets en una direcció semblant.

Òscar Bardají i Martín

La FEMN cerca fórmules per animar la fe en els esplais

L'equip de la fe de la Fundació d'Esplais Santa Maria de Núria (FEMN) va celebrar la reunió d'inici de curs a Castellserà el passat 25 d'octubre, amb l'objectiu de trobar fórmules per a poder oferir a tots els esplais parroquials la figura del consiliari o animador de la fe, una proposta i necessitat que ha vingut donada pels mateixos esplais diocesans.

A la reunió convocada pel seu Consiliari, Mn. Joan Pau Esteban, hi assistiren consiliaris i animadors de la fe dels esplais parroquials, així com el Delegat Diocesà de Joventut, Lluís Plana.

També es va fer una avaluació de les activitats d'estiu i la seva dinàmica en el vessant espiritual. En aquest sentit, a la majoria de torns l'acompanyament espiritual ha estat un èxit, però cal assegurar aquesta tasca a tots els esplais que formen la FEMN.

La Societat Cultural Urgel·litana es reuneix a La Seu d'Urgell

Divendres dia 4 de novembre es va reunir a la Casa del Bisbat la Junta del Patronat i posteriorment el Consell d'Estudis de la Fundació «Societat Cultural Urgel·litana». L'Arquebisbe d'Urgell va notificar que ha renovat el Patronat per quatre anys més, i igualment ha renovat per quatre anys tots els membres del Consell d'Estudis, afegint-hi tres nous membres: Clara Arbués, Conxita García Moyano i Joan Massa.

Es va fer una pregària pels dos membres traspassats des de la darrera assemblea del Consell d'Estudis, Mons. Joan Martí i el Dr. Rius, ambdós fundadors i participants des dels inicis a la Societat. Es revisà els articles del volum 17è de la revista *Urgellia* que ara veu la llum, i es parlà del proper volum 18è.

Els assistents també van ser informats dels projectes que el Bisbat d'Urgell vol anar realitzant en el camp de la difusió cultural. A l'assemblea van assistir els professors que van impartir les conferències de les Jornades de cloenda del Mil·lenari de Sant Ermengol: els Dr. Prim Bertran, Dr. Josep Hernando, i Dr. Francesc Fité.

Càritas de La Seu renova el banc d'aliments

Càritas està ultimant els detalls per a l'obertura d'un nou local per a fer de banc d'aliments, al carrer Canonges, molt a la vora del despatx parroquial de Sant Ot. Es tracta del projecte «Aliments per la Solidaritat».

Càritas vol oferir una millor atenció als usuaris, després de viure un augment molt important de demandes d'ajuda a causa de l'aguda crisi econòmica que es viu, i també tenint en compte que l'espai actual dedicat a banc d'aliments és de poca accessibilitat per a voluntaris i per a usuaris, a banda del poc espai de magatzem de què disposa.

Banc d'aliments

El nou local permet atendre les necessitats puntuals, ampliar la recollida a d'altres tipus de productes que no siguin aliments més comuns, com arròs o llegums, també de primera necessitat i que requereixen un emmagatzematge més específic, com pot ser la refrigeració correcta per a allargar la vida útil i poder fer-ne una millor distribució. D'aquesta manera també

se cerca aprofitar les ofertes dels grans magatzems i maximitzar i distribuir aliments frescos que d'altra forma els establiments llencen diàriament als contenidors. L'any 2010 es van distribuir uns 50.000 kg d'aliments recollits en diverses campanyes realitzades a La Seu i d'excedents de la Unió Europea. Es van atendre més de 2.000 demandes de suport. Les entitats que conformen el projecte «Aliments per la Solidaritat», Serveis Socials d'Atenció Primària de l'Alt Urgell, Creu Roja i la mateixa Càritas han viscut en els darrers anys un canvi important en la demanda. Les obres dels actuals locals suposen una inversió de 35.000 euros dels quals Càritas n'assumeix una part important. Càritas va rebre un donatiu de 9.000 euros de «La Caixa» el passat 20 d'octubre que destinarà a posar en marxa aquest espai.

Consell diocesà

Reunió del Consell Diocesà de Càritas d'Urgell

D'altra banda, el 29 d'octubre es va reunir a La Seu d'Urgell en sessió ordinària el Consell Diocesà de Càritas d'Urgell, amb la presència de tota la Junta Directiva encapçalada pel seu President, Mons. Joan-Enric Vives, Bisbe de la Diòcesi, i de la major part dels Presidents i Directors de les Càritas parroquials. Es va parlar del servei d'acollida ofert als més necessitats. Amb l'objectiu de poder arribar a més persones i d'unificar els mètodes emprats a les diferents parroquials, la Junta Directiva va proposar un nou esquema de funcionament del servei d'acollida.

Urgell assisteix a la Jornada Catalana de Pastoral de la Salut

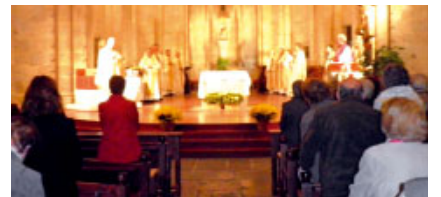
Una trentena de persones del Bisbat d'Urgell, provinents d'Andorra i de La Seu d'Urgell, van participar a la XXIII Jornada Catalana de Pastoral de la Salut que es va celebrar el passat 29 d'octubre, a Sant Cugat del Vallès. S'hi van reunir unes tres-centes persones de tot Catalunya. La delegació d'Urgell estava encapçalada per la Delegada de Pastoral d'aquesta Diòcesi, la religiosa Montserrat Font, de la Sagrada Família d'Urgell. El tema formatiu que es va tractar va ser: «La força guaridora de la fe: "aixeca't, vés; la teva fe t'ha salvat".»

Sebastià Taltavull, bisbe auxiliar de Barcelona, va ser l'encarregat de desenvolupar el tema principal de formació explicant la dimensió sanadora dels sacraments cristians. Va exposar les seves experiències gratificants en relació amb els malalts; com la fe en la presència de Jesús dona força al malalt, i com la companyia, l'atenció i el fet de compartir la fe ajuda a la guarició.

També Mn. Xavier Sobrevia va parlar sobre «L'exploració de les creences» que realitzen els equips d'atenció psicossocial i la repercussió de l'atenció espiritual en els pacients.

Festivitat de Sant Ermengol

El Bisbat d'Urgell va celebrar la festa del seu patró, Sant Ermengol, el passat 3 de novembre amb una solemne missa que va ser presidida per l'Arquebisbe Joan-Enric Vives, a la catedral de Santa Maria de La Seu d'Urgell, amb l'assistència del Capítol Catedral.

S'inicia el procés de restauració del sarcòfag de Sant Ermengol coincidint amb la festa del sant patró de la Diòcesi

El sarcòfag de Sant Ermengol serà restaurat en els propers sis mesos. Aquest matí, coincidint amb la festivitat de Sant Ermengol, patró de la Diòcesi, ha estat recollit de les dependències del Museu Diocesà d'Urgell, on estava custodiat, per les restauradores que se'n faran càrrec, Montserrat Xirau i Gemma Planas. La restauració del sarcòfag, que es realitzarà al Centre de Restauració de Béns Mobles de Catalunya de la Generalitat, es durà a terme gràcies —en bona part— a una subvenció del Departament de Cultura.

Aquesta és una peça en fusta policromada del segle XVII on s'hi representen, en la part externa, diferents escenes de la vida del sant bisbe. A l'interior conté encara l'encoixinat tèxtil original, que també serà restaurat. L'exterior del sarcòfag està afectat per la pèrdua en alguns llocs puntuals de policromia i per múltiples taques de cera, conseqüència de la veneració al sant quan el sarcòfag

estava exposat al culte a la Catedral de Santa Maria d'Urgell.

La restauració d'aquesta peça s'emmarca en la campanya que la Delegació de Patrimoni del Bisbat manté oberta en els darrers anys per recuperar el ric patrimoni de la nostra Diòcesi, i especialment per a la restauració de les peces vinculades al Bisbe Sant Ermengol.

Sant Ermengol és patró de la Diòcesi des de 1867.

Era nebot del Bisbe Sal·la, del qual fou successor en el govern de la seu urgel·lesa. Instituí la canònica (1010). Començà la nova catedral, consagrada el 1040 pel seu successor Eribau. Desplegà una gran activitat de caràcter social, encaminada a millorar les condicions de vida dels pobles i les vies de comunicació. Planejà, dirigí i executà personalment l'alliberament de Guissona del domini sarraí, abans del 1023, i obtingué del Papa Benet VIII (1012) una butlla, on eren confirmades les pertinences i els límits territorials del bisbat, entre els quals s'hi incloïa el pagus de Ribagorça.

La seva mort fou causada per una caiguda a la construcció del pont de Bar (1035), important per les comunicacions entre l'Urgellet i la Cerdanya. Nou anys després era ja venerat com a sant.